

Štvrtok 12. týždňa

Mt 7,21-29

Cesta do nebeského kráľovstva

Pochopiť, že byť kresťanom znamená žiť podľa svojho Pána Ježiša Krista

Podľa spoločenskej etikety vieme, že ľudí, ktorých si vážime, a ktorí pre nás niečo znamenajú, oslovujeme úctivo. Snažíme sa ich osloviť tak, aby sme ich neurazili, práve naopak aby sme poukázali na to, čo pre nás znamenajú. No, vieme, že sú ľudia, ktorí oslovujú ľudí rôznymi titulmi len preto, aby mali nejaké výhody, aby sa mali lepšie. Ich falošnou rečou sa stávajú obrazom človeka, ktorý nestotožňuje svoje vnútorné myšlienky s vypovedaným názorom. Jedno hovoria a druhé si myslia.

Kresťan je povolaný vždy hovoriť pravdivo a čestne, zvažovať svoje vystupovanie a konanie. Pán Ježiš nám hovorí: „**Nie každý, kto mi hovorí: ,Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach**“ (Mt 7,21).

Výraz Pane, Pane najskôr vyjadroval úctu ku svojmu učiteľovi- majstrovi. Každý človek, ktorý si vážil svojho učiteľa ho nazýval týmto slovom. Neskôr sa toto slovo začalo používať v Kristologickom význame čiže týmto titulom sa oslovoval Ježiš Kristus. Pravý učeník, je povolaný, aby nielen oslovoval svojho učiteľa Pane, Pane, ale tiež, aby uvádzal do praxe to, čo sa u neho skutočne naučil. V tomto spočíva podstata učiteľa a jeho žiaka.¹

Byť učeníkom Ježiša Krista je našou životnou úlohou. Táto úloha je najdôležitejšia spomedzi všetkých našich životných úloh. Často sa vieme prihlásiť ku Kristovi, keď sa hlásia viacerí, často navštevujeme kostoly, lebo to robia viacerí, hlásime sa ku Cirkvi, lebo potrebujeme sobáš, pohreb, birmovku a podobne. No ako je to skutočne v našom vnútri, stotožňujeme sa s tým, ku čomu alebo komu sa hlásime? Alebo nerobíme to iba tak naoko, veď čo by povedali susedia? Hovoriť Kristovi Pane, Pane je veľmi jednoduché. Splním si podmienky pre krst, sobáš, birmovku, alebo pohreb a ostatné je vybavené. Keď sa ma spýtajú v katolíckom prostredí na moju vieru, hrdo povieme: „Som katolík“. No keď sa dostaneme do nekatolíckeho prostredia hanbíme sa vyznať svoju vieru a nanajvýš povieme: „Bol som pokrstený, ale už vieru nepraktizujem“. Niektorí študenti, ktorí žijú na internátoch, nenavštevujú kostol, lebo ich nevidia rodičia a susedia. Niektorí ľudia, ktorí pracujú na týždňovkách nechodievajú do kostola, hoci by niektorí aj mohli, ale povedia, že sa nedá, lebo

¹ Porov.: HARRINGTON, D.: *Sacra pagina-Evangelium podle Matouše*. Karmelitánské nakladatelství: Kostelní Vydří, 2003, s. 133

musia pracovať aj v nedeľu pre svoju rodinu, lebo je ťažká doba. Takto sa postupne otupuje ich cit a zmysel pre niečo duchovné. Povedia: „Ja do kostola nechodím, lebo mám veľa práce, ale ja to zvládam, modlím sa pred spaním, a to mi stačí.“ Po návrate sa tvária medzi svojimi ako skutoční veriaci. Ale právom sa pýtame: Dokedy? Nie je ich život divadlom pred domácimi. Nie je ich konanie podobné tomu z dnešného evanjelia? Hovoria Pane, Pane, iba vtedy, keď je to pre nich výhodné, ale keď je potrebné žiť svoju vieru aj v prostredí, ktoré si vyžaduje svedectvo viery, často zlyhávajú a sú dokonca pohoršením pre ostatných. Ich správanie je často horšie ako u neveriacich.

Je známe, že niektorí muži zo Slovenska, ktorí pracujú na stavbách v Čechách, pohoršujú svojimi nadávkami miestnych ľudí. Miestny kňaz prosil slovenského kňaza odkiaľ boli títo majstri, aby povedal týmto svojim farníkom, aby nepohoršovali jeho veriacich. Prosil ho, aby im povedal, že ich nemravný život veľmi vplyva na duchovný život v jeho farnosti. To sú muži, ktorí sú pokrstení, a keď sú doma, správajú sa ako veľkí kresťania.

Je to obrovský výkričník pre nás, aby sme zvážili svoje každodenné správanie, prehodnotili svoje postoje ku Kristovi, či žijeme tak, ako nás učí náš Majster Ježiš Kristus. Naša viera nemá byť zužovaná na priestory kostolov, ale má byť preniknutá celým naším pozemským životom. Nehovorme iba Pane, Pane, ale žime ako skutoční žiaci nášho Majstra Ježiša Krista, aby z našich skutkov bolo vidieť, že On je náš Pán a Spasiteľ.

Amen.